

Sygn. akt

III AUa 1046/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **24 stycznia 2013 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Roman Skrzypek
	Sędziowie:	SSA Janina Czyż (spr.) SSA Irena Mazurek
	Protokolant	st.sekr.sądowy Elżbieta Stachowicz

po rozpoznaniu w dniu **24 stycznia 2013 r.**

na rozprawie

sprawy wniosku **A. W.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J.**

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku **Sądu Okręgowego w Krośnie**

z dnia **6 września 2012 r.** sygn. akt **IV U 486/12**

o d d a l a apelację.

Sygn. akt III AUa 1046/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 9 marca 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. na podstawie art. 107 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS odmówił A. W. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W odwołaniu od powyższej decyzji wnioskodawca wniósł o jej zmianę i przyznanie dochodzonego świadczenia na dalszy okres, podnosząc że do renty uprawniony jest od 1995 r., a stan jego zdrowia nie uległ poprawie.

Odpowiadając na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podnosząc, że zarówno lekarz orzecznik ZUS w orzeczeniu z dnia 10 stycznia 2012 r., jak i komisja lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 2 marca 2012 r. uznały wnioskodawcę za zdolnego do pracy.

Wyrokiem z dnia 6 września 2012 r., sygn. akt IV U 486/12 Sąd Okręgowy w Krośnie, Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał wnioskodawcy prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od daty jej wstrzymania do czerwca 2013 r. oraz stwierdził odpowiedzialność organu rentowego.

Sąd ustalił, że A. W., ur. (...), od 12 grudnia 1995 r. do października 2011 r. był uprawniony do renty inwalidzkiej 3 grupy inwalidów, a następnie do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

Celem zweryfikowania oceny stanu zdrowia wnioskodawcy przeprowadzonej w postępowaniu administracyjnym Sąd przeprowadził dowód z opinii biegłych neurologa i ortopedy, którzy rozpoznali u wnioskodawcy chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa szyjnego i lędźwiowo – krzyżowego z wielopoziomową dyskopatią i niewydolnością ruchową, neuropatię udową prawostronną oraz stan po złamaniu podudzia prawego i zespół bólowy kolana i stawu skokowego prawego i stwierdzili, że badany jest w dalszym ciągu niezdolny do pracy do czerwca 2013 r. W ocenie biegłych stan zdrowia wnioskodawcy nie uległ istotnej poprawie od czasu poprzedniego badania w 2010 r. Sąd Okręgowy nie podzielił zarzutów przewodniczącego komisji lekarskich ZUS w R., uznając opinię biegłych za wiarygodną podstawę czynienia ustaleń faktycznych.

W ocenie Sądu, skoro na dzień wydania zaskarżonej decyzji organ rentowy dysponował pełnym materiałem dowodowym, umożliwiającym prawidłową ocenę zdrowia wnioskodawcy, a pomimo tego wydana została decyzja odmowna, zgodnie z art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS należało stwierdzić odpowiedzialność organu rentowego.

W apelacji od powyższego wyroku organ rentowy zarzucił naruszenie art. 107 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, poprzez oparcie wyroku na wadliwie wyprowadzonych wnioskach z przeprowadzonego dowodu z opinii biegłych neurologa i ortopedy, którzy stwierdzili, że wnioskodawca jest nadal częściowo niezdolny do pracy na okres do czerwca 2013 r. Organ rentowy wniósł o uzupełnienie postępowania dowodowego, poprzez dopuszczenie dowodu z opinii biegłego neurologa i specjalisty medycyny pracy, bądź też uchylene wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Zdaniem organu rentowego wnioskodawca, posiadający wykształcenie zawodowe, pracujący ostatnio jako garbarz i pomocnik murarza może wykonywać każdą pracę zarobkową przy uwzględnieniu przeciwwskazań do ciężkiej i średnio – ciężkiej pracy fizycznej.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego jest nieuzasadniona i podlega oddaleniu, ponieważ zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Krośnie jest trafny i nie narusza prawa.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, Sąd I instancji przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe w sprawie zmierzające do ustalenia, czy wnioskodawca w dalszym ciągu spełnia ustawowe przesłanki do dochodzonego świadczenia tj. do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, a zebrane dowody należycie ocenił w ramach przysługującego mu w tym względzie uprawnienia swobodnej oceny dowodów, o jakim stanowi art. 233 § 1 kpc.

Spór w sprawie dotyczył uprawnienia A. W. do renty z tytułu niezdolności do pracy na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. jedn. 2009, nr 153, poz. 1227).

Wnioskodawca był uprawniony do świadczenia rentowego począwszy od dnia 12 grudnia 1995 r. Zgodnie zatem z art. 107 w/w ustawy ustalenie zmiany, czy też ustania tego prawa uzależnione jest od stwierdzenia – w wyniku badania lekarskiego – zmiany stopnia niezdolności do pracy lub jej braku.

W sprawach dotyczących oceny stanu zdrowia, w których ustaleń faktycznych dokonuje się na podstawie dowodów, wymagających wiedzy medycznej, a więc wiadomości specjalnych, zasadniczym dowodem w postępowaniu jest dowód z opinii biegłego lekarza lub zespołu biegłych, mający na celu ustalenie stanu zdrowia osoby odwołującej się, pod kątem zasadności przesłanki warunkującej nabycie prawa do świadczenia, jaką w rozpoznawanej sprawie jest niezdolność do pracy.

Sąd I instancji celem ustalenia stanu zdrowia wnioskodawcy oraz kontroli orzeczeń, które poprzedziły wydanie zaskarżonej decyzji ZUS, dopuścił dowód z opinii biegłych z zakresu neurologii i ortopedii, którzy ustalili, że wnioskodawca jest nadal okresowo częściowo niezdolny do pracy zgodnie z poziomem posiadanych kwalifikacji, a swoją opinię uzasadnili w sposób spójny i rzeczowy. Opinia biegłych nie została w sposób skuteczny podważona przez ZUS.

W tym miejscu podkreślić należy, że ocena niezdolności do pracy wymaga wiadomości specjalnych i musi znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych, dysponujących specjalistyczną wiedzą medyczną. Natomiast wynik opinii biegłego w żadnej mierze nie może być przedmiotem odmiennych ustaleń Sądu – wynikających jedynie z polemiki z wnioskami biegłego w dziedzinie wymagającej wiedzy specjalistycznej. W przeciwnym wypadku bowiem doszłoby do naruszenia art. 233 § 1 kpc (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7.07.2005 r. II UK 277/04 publ. OSNP 2006/5-6/97).

W świetle opinii biegłych zarzuty organu rentowego zawarte w apelacji są nieuprawnione i brak podstaw do dalszego badania wnioskodawcy przez kolejne zespoły biegłych, skoro stan zdrowia został wyjaśniony. Zauważyć również wypadnie, iż Sąd nie jest zobowiązany do uwzględniania kolejnych wniosków o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego do czasu, gdy zostanie udowodniona okoliczność korzystna dla strony, a także wtedy, jeśli potrzeba powołania innego biegłego nie wynika z okoliczności sprawy, a jedynie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii, a wcześniej sporządzona opinia w sprawie jest prawidłowa.

(por. wyrok SN z dn. 19.03.1997 r. II UKN 45/97, OSNP 1998/1/24, wyrok SA w Poznaniu z 7.06.2006 r. I ACA 1407/05, Lex 278415). Z podanych przyczyn tut. Sąd nie uwzględnił wniosków dowodowych organu rentowego

W tej sytuacji należało w postępowaniu odwoławczym w zupełności podzielić ustalenia Sądu Okręgowego w Krośnie, że wnioskodawca jest nadal częściowo niezdolny do pracy, a to skutkować musiało pełną akceptacją dokonanej przez Sąd I instancji oceny prawnej sprawy, sprowadzającej się do stwierdzenia, że odwołujący spełnia warunki określone w art. 107 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Z podanych przyczyn brak jest podstaw faktycznych i prawnych do uwzględnienia apelacji i dlatego na mocy art. 385 kpc Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji wyroku.